

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/262/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312202636
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4312202636.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: G. X., nar. XX. XX. 1969, bytom P. I. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Spotrebiteľské združenie OSA so sídlom Bratislava, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, zast. HKP Legal, s. r. o. so sídlom Bratislava, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 5.338,02 eura s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 19. júna 2013, č. k. 12C/694/2012-140, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 476,45 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka HKP Legal, s. r. o., Bratislava, Sasinkova 6 do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 29,29 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka HKP Legal, s. r. o., Bratislava, Sasinkova 6 do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa odporcovi, ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 93 ods. 2, 3, 4, § 137, § 142 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. c), § 146 ods. 2, § 151 ods. 1 OSP, ako aj konštatovaním, že v predmetnej veci došlo k zastaveniu konania pred začatím pojednávania vo veci samej z dôvodu vzatia návrhu na začatie konania v celom rozsahu späť navrhovateľom bez udania dôvodu. Tento dispozitívny úkon navrhovateľa nasledoval po vznesení námietky premlčania vedľajším účastníkom. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 04. 2012, sp. zn. 17Co/87/2012, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 04. 2012, sp. zn. 17Co/91/2012, dospejúc pritom k záveru, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania tým, že podal návrh na začatie konania a nešlo o späťvzatie návrhu pre správanie sa odporcu, a preto podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP mu vyplývala povinnosť uhradiť odporcovi, ako aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý na jeho stranu do konania vstúpil, trovy konania potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP. Aj keď odporcovi vznikol nárok na náhradu trov súdneho konania v zmysle § 146 ods. 2 OSP, súd mu náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, pretože si trovy súdneho konania neuplatnil. Z daného považoval za zrejmé, že súd v zmysle citovaných rozhodnutí súdov mal možnosť priznať vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov tohto súdneho konania, nakoľko nárok na ich náhradu vznikol aj samotnému spotrebiteľovi. Priznanie trov konania vedľajšiemu účastníkovi podrobil skúmaniu z hľadiska ich účelnosti podľa § 142 OSP. Mal za to, že združenia sa vytvárajú za účelom ochrany spotrebiteľov, a preto by mali byť spôsobilé chrániť práva a oprávnené záujmy spotrebiteľa bez ďalšej pomoci zo strany advokáta. Ak sa občianske združenie aj napriek uvedenej skutočnosti dá v konaní zastúpiť advokátom, je to jeho voľba, ale bez práva na náhradu trov konania. Okrem toho bol

toho názoru, že zastúpenie združenia na ochranu spotrebiteľa je v rozpore so základnými princípmi, pre ktoré boli združenia vytvorené a právnym zástupcom vyúčtované trovy konania je možné považovať za neetické. Zároveň poukázal na to, že zo súdneho spisu vyplývalo, že vedľajší účastník pri vstupe do konania o danom spore nemal žiadnu vedomosť, taktiež o jeho vstupe do konania nemal vedomosť ani odporca, na strane ktorého vedľajší účastník vstúpil. Situácia, kedy odporca nemal vedomosť o podaní žalobného návrhu a vedľajší účastník nemal náležitú vedomosť o predmete sporu, skutkových okolnostiach prípadu a stave konania, okrem spisovej značky konania a identifikačných údajov účastníka a vstúpil do konania bez ohľadu na vôľu odporcu, ktorého záujmy mal v danom spore riadne hájiť, podľa súdu navodilo dojem, že sa zo strany združenia na ochranu spotrebiteľa jedná o paušálny vstup do súdneho konania. Súd prvého stupňa takéto konanie nepovažoval za dôkaz o vôli občianskeho združenia naplniť cieľ stanovený v článku IV stanov, ale skôr navodil mu dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na vyššie uvedené nepovažoval finančné prostriedky vyúčtované právnym zástupcom vedľajšieho účastníka na strane odporcu za účelne vynaložené na uplatňovanie a bránenie práva odporcu, a preto o trovách konania rozhodol tak, že ani vedľajšiemu účastníkovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu v časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že do konania vstúpil oznámením, ktorým zároveň vzniesol námietku premlčania, obsahujúcu relevantnú právnu argumentáciu vedľajšieho účastníka, ktorá mala preukázateľne za následok prehodnotenie argumentačnej aj procesnej pozície zo strany navrhovateľa, nadväzne späťvzatie žaloby a zastavenie konania voči hlavnému účastníkovi. Námietka premlčania pritom nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu, pretože je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávných právnych predpisov. Bez právneho posúdenia veci a bez vzniesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom bolo možné a aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný, obdobne, ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré navyše obsahovali aj neprijateľné podmienky. Okrem toho považoval za odporujúce zásade rovnosti podmienok v súdnom procese, zásade spravodlivosti súdneho procesu, ale aj dobrým mravom, aby navrhovateľ so silným ekonomickým zázemím, ktorý žaluje spotrebiteľov obvykle žijúcich často na hranici existenčného minima, o zaplatenie premlčaných záväzkov z neplatných spotrebiteľských zmlúv, súd priznával v týchto súdnych konaniach s rovnakým kauzálnym základom právo na náhradu trov právneho zastúpenia a občianskemu združeniu pôsobiacemu v nepodnikateľskej sfére a konajúcemu výlučne na prospech spotrebiteľa, ktorý nemá a zväčša si ani nemôže dovoliť právneho zástupcu, právo na náhradu trov právneho zástupcu nepriznal a tým mu de facto odňal základné procesné právo na zastúpenie advokátom. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že nesprávne právne posúdenie veci spočívalo v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 142 ods. 1 OSP, ako aj považoval argumentáciu súdu za svojvoľnú a tendenčnú, zastávajúc pritom názor, že v predmetnom konaní neexistuje dôvod na nepriznanie práva na náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi, keďže ten v konaní vystupoval na podporu odporcu a zo späťvzatia návrhu na začatie konania nevyplýva, z akého dôvodu navrhovateľ vzal svoj návrh späť. Súd mal v tomto prípade o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 prvá veta OSP, pretože tým, že navrhovateľ zobral žalobu v celom rozsahu späť, zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. S poukazom na § 93 ods. 2, 3, 4 OSP, § 3 ods. 4, 5, § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa namieta, že je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov. V kontexte na uvedené považoval stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je nie iba absurdný, ale najmä odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ, nakoľko pri jeho aplikácii by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov, a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia stanovenú legislatívou SR a EÚ. Vzhľadom na uvedené, považoval za dôvodné vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy konania, keďže nie je vylúčené, aby si vedľajší účastník, ak zostane až do právoplatného skončenia veci, nemohol uplatniť jemu vzniknuté trovy. Mal za to, že vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom. Poukázal pritom na rozhodnutia krajských súdov. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti navrhol odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie v časti výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi zmeniť tak, že navrhovateľ

bude povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, resp. navrhol jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a pre prípad nestotožnenia sa s jeho názorom požiadal, aby v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti v medziach podaných odvolaní podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné, preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka podľa § 220 OSP zmenil.

Z obsahu podaného návrhu navrhovateľa a z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa ním proti odporcovi domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.338,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.123,28 eura od 04. 02. 2011 do zaplataenia a trovy konania. V žalobnom návrhu navrhovateľ uviedol, že dňa 26. 06. 2007 uzavrel postupca s odporcom Zmluvu k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka 6044292321, na základe ktorej poskytol postupca odporcovi úver. Z dôvodu, že odporca neplnil splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a navrhovateľ vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu postúpenia predstavovala sumu 5.338,02 eura. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2011, uzavretej medzi postupcom a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi.

Podaním zo dňa 17. 03. 2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 23. 03. 2012, navrhovateľ upresnil svoj návrh na začatie konania, v dôsledku čoho súd prvého stupňa vo veci vydal platobný rozkaz zo dňa 29. marca 2012, č. k. 9Ro/41/2012-18. Dňa 27. 04. 2012 vedľajší účastník oznámil svoj vstup do konania a žiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Zároveň sa vyjadril ku konaniu, v rámci ktorého vzniesol námietku premlčania. Následne mu súd prvého stupňa zaslal návrh spolu s prílohami, ako aj platobný rozkaz a navrhovateľovi a odporcovi oznámil vstup vedľajšieho účastníka do konania. Vedľajší účastník podaním zo dňa 21. 11. 2012 podal odpor proti platobnému rozkazu a žiadal priznať trovy konania vo výške 500,35 eura. Následne, podaním zo dňa 16. 11. 2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 26. 11. 2012, vzal navrhovateľ návrh späť a žiadal konanie zastaviť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s prihliadnutím na § 150 OSP. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol uznesením zo dňa 15. januára 2013, č. k. 12C/694/2012-71 tak, že zastavil konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 12C/694/2012, navrhovateľovi vrátil súdny poplatok z návrhu na začatie konania, krátený o 6,63 eura, v sume 313,37 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, do 15 dní odo dňa doručenia odpisu právoplatného uznesenia príslušnému daňovému úradu. Posledným výrokom rozhodol o trovách konania tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 02. 2013 a následne súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania napadnutým uznesením tak, že odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 137 OSP trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Všeobecne pre náhradu trov konania v sporovom konaní platí zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala. Aj v prípade, ak sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Musí však ísť o celkom výnimočné prípady, ktorých výnimočnosť môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, okolností, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod.

V danej veci vedľajší účastník podaným odvolaním napadol výrok súdu prvého stupňa o trovách konania, ktorým súd rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Popri zásade úspechu vo veci platí pri trovách konania aj zásada zavinenia, pričom zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva. Ak potom navrhovateľ vzal návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, preto je navrhovateľ povinný nahradiť trovy konania. Keďže v danej veci vzal navrhovateľ po vznesení námietky premlčania vedľajším účastníkom konania návrh späť, pričom dôvod späťvzatia návrhu neuviedol, platí, že z procesného hľadiska zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, a preto je povinný nahradiť trovy konania odporcu a vedľajšieho účastníka, ako to i správne ustálil súd prvého stupňa, keď o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP.

Argumentáciu, že v danej veci nešlo o účelne vynaložené trovy konania vedľajším účastníkom, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, pretože práve po vznesení námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k späťvzatiu návrhu navrhovateľa. Aj keď účelnosť vynaložených trov konania je treba posudzovať zvlášť v každom prípade, vedľajší účastník v danej veci riadne hájil práva účastníka, na strane ktorého vystupuje. Okrem toho vedľajšiemu účastníkovi nemožno odoprieť jeho právo dať sa zastúpiť právnym zástupcom a samotná okolnosť, či sa dá v konaní zastúpiť právnym zástupcom, je na voľbe vedľajšieho účastníka, pričom medzi trovy konania podľa § 137 OSP patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Ani samotná skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť aj vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom a aby mu bolo v prípade úspechu vo veci priznané právo na náhradu trov konania. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podľa § 146 ods. 2 OSP, avšak nestotožňuje sa so záverom súdu prvého stupňa, v rámci ktorého súd prvého stupňa nepovažoval finančné prostriedky vyúčtované právnym zástupcom vedľajšieho účastníka na strane odporcu za účelne vynaložené na uplatňovanie a bránenie práva odporcu. Rovnako sa nestotožnil s tým, že zastúpenie združenia na ochranu spotrebiteľa je v rozpore so základnými princípmi, pre ktoré boli združenia vytvorené, požadovanie trov je neetické a účelom jeho vstupu bolo len získanie finančných prostriedkov, a to z dôvodu, že článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem každý spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu

pomoc v konaní pred súdmi) uplatní, ale musí počítať s tým, že aj vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi. S poukazom na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že v danej veci navrhovateľ zbral svoj návrh späť po tom, ako mu bol zo strany súdu zaslaný vstup vedľajšieho účastníka do konania spolu s námietkou premičania, teda po tom, ako vedľajší účastník vyslovil svoj procesný postoj k predmetu konania, z čoho možno vyvodiť, že sa tak stalo v dôsledku konania vedľajšieho účastníka. Z uvedeného dôvodu prevzatie a prípravu zastúpenia a rovnako aj písomné podanie je možné považovať za účelné úkony právnej služby, pretože vstup vedľajšieho účastníka do konania a jeho procesný postoj v konaní splnili sledovaný účel procesnej ochrany záujmov hlavného účastníka. Uvedené nenarúša ani skutočnosť, že právny zástupca vedľajšieho účastníka prevzal zastupovanie skôr, ako sa oboznámil s predmetom sporu, pretože v priebehu konania adekvátne hájil záujmy hlavného účastníka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci išlo zo strany vedľajšieho účastníka o účelne vynaložené trovy konania, preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 476,45 eura, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej služby (prevzatie veci a písomné podanie) po 190,89 eura podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., režijného paušálu za 2 úkony po 7,63 eura podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky a 20% DPH podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky. Čo sa týkalo tarifnej hodnoty predmetu sporu, vyčíslenej právnym zástupcom vedľajšieho účastníka, odvolací súd mal za to, že predmetom daného konania bola istina s príslušenstvom, a teda tarifnou hodnotu pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny bola len istina bez príslušenstva, z ktorej odvolací súd vychádzal pri vyčíslení trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 29,29 eura, pozostávajúcu z jedného úkonu právnej služby (odvolanie v časti trov konania) v sume 16,60 eura podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z. z. zo základu 476,45 eura, pretože predmetom odvolacieho konania boli už len trovy konania, režijného paušálu 7,81 eura podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky a 20% DPH podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.